

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobkyně: I. O.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupená Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.2.2012, č.j. MV-137601-4/SO-2011,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 27.2.2012, č.j. MV-137601-4/SO-2011, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 26.9.2011, č.j. OAM-7537-41/TP-2010, **se pro vady řízení zrušují** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **8 808,- Kč**, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27.2.2012, č.j. MV-137601-4/SO-2011, kterým bylo rozhodnuto, že se zamítá její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 26.9.2011, č.j. OAM-7537-41/TP-2010, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu podaná podle ustanovení § 87h odst. 2 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Žalobkyně uvedla, že dle § 15a odst. 3 písm. a) bod 3. zákona o pobytu cizinců je rodinným příslušníkem občana EU mimo jiné cizinec, který hodnověrným způsobem doloží, že je příbuzným občana EU, pokud se o sebe tento z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nedokáže sám postarat bez osobní péče občana EU. Zdůraznila, že je matkou občanky České republiky, se kterou žije ve společné domácnosti na území České republiky. Fakticky je tedy zcela nepochybně rodinným příslušníkem občana EU. Již uvedené skutečnosti by naprosto postačovaly pro naplnění podmínek ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, pokud by se v případě žalobkyně nejednalo o vztah skutečně rodinný ale pouze o vztah obdobný rodinnému.

Zdůraznila, že v průběhu správního řízení jednoznačně doložila, že je velmi pokročilého věku – 67 let a v zemi původu již nikoho blízkého, který by se o ni mohl postarat, nemá, neboť její manžel již zemřel a obě její děti žijí na území České republiky. Dcera je občankou České republiky a syn zde pobývá na základě povolení k trvalému pobytu. Obě její děti projevíly vůli se o ni na území České republiky starat. Žalobkyně zdůraznila, že od smrti svého manžela již není schopna samostatného života a nutně potřebuje péči svých potomků.

Žalobkyně v průběhu správního řízení předložila správnímu orgánu opakovaně lékařské zprávy a vyjádření, ze kterých vyplývalo, že je vážně nemocná. Poukázala zejména na pohybové potíže. Rovněž doložila lékařské zprávy dokládající problémy s tlakem, klouby, kyčlemi, koleny, zády, bolesti při chůzi. Ze zpráv vyplývala nutnost péče třetí osoby. Stav žalobkyně byl popsán několika lékaři. Zdůraznila, že lékařskou zprávu je nutno považovat za veřejnou listinu, jejíž pravost a závaznost se presumuje, dokud není prokázán opak. Žalobkyně uvedla, že pokud správní orgány oslovily tři z lékařů, jež žalobkyni vyšetřovali, s žádostí o písemné vyjádření, na základě jakých skutečností ke svému závěru a stanoveným diagnózám dospěli, překročily svou pravomoc a nepřipustně zasáhly do lékařského tajemství. Ale ani tímto šetřením správních orgánů nedošlo dle žalobkyně k vyvrácení diagnóz stanovených lékaři. Žalobkyně zdůraznila, že správní orgány bez jakékoliv znalosti v daném oboru nahradily práci odborného znalce, když hodnotily postup diagnostikace žalobkyně a skutečnosti, zda z důvodu zdravotního stavu žalobkyně potřebuje pomoc třetí osoby, či nikoliv. Žalobkyně trvá na tom, že za situace, kdy má potíže s chůzí, bolí ji klouby, má vysoký krevní tlak a podobně, je těžko obhajitelné stanovisko, že nepotřebuje pomoc a péči svých dětí a může žít sama v místě, kde nemá nikoho, kdo by jí pomohl. Žalobkyně trvá na tom, že doklady, které předložila, dostatečně zdůvodňují její žádost.

Žalobkyně považuje rozhodnutí žalovaného i prvostupňového správního orgánu za nepřiměřená vzhledem k možným následkům, jež by uvedená rozhodnutí mohla způsobit. Poukázala na nutnost správních orgánů postupovat v souladu se zásadou přiměřenosti, na zákaz svévole a zákaz nadbytečného použití jinak racionálně zvolených nástrojů regulace.

Žalobkyně rovněž poukázala na ustanovení § 87h odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Důvody k udělení trvalého pobytu uvedené v tomto ustanovení jsou dle žalobkyně pouze demonstrativní a nikde není uvedeno, že její situace nenaplnňuje uvedené požadavky. Dle žalobkyně se žalovaný možností udělení povolení k trvalému pobytu dle § 87h odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců řádně nezabýval. Z uvedeného důvodu považuje žalobou napadené rozhodnutí v tomto směru za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný zdůraznil, že aby na žalobkyni mohl pro účely zákona o pobytu cizinců nahlížet jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie, musela by prokázat splnění některé z podmínek uvedených v § 15a zákona o pobytu cizinců. Ve své žádosti žalobkyně poukázala na svůj zdravotní stav a uvedla, že je vdova a že potřebuje zdravotní péči. Dle § 15a odst. 4 písm. a) bod 3. zákona o pobytu cizinců je nutno věrohodně prokázat, že se cizinec o sebe z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie. Žalovaný pro potřeby výkladu pojmu „osobní péče“ vycházel ze zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách (dále jen „zákon o sociálních službách“). Žalovaný uvedl, že nezpochybňuje, že se žalobkyně potýká se zdravotními obtížemi, nicméně trvá na tom, že doloženými písemnostmi neprokázala, že se bez osobní péče občana Evropské unie nedokáže sama o sebe postarat z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Poukázal rovněž na to, že žalobkyní předložené písemnosti nemají relevanci odborného posudku, stanovujícího do jaké míry a zdali vůbec jsou omezeny její funkční schopnosti nutné pro zvládání životních potřeb. Žalovaný rovněž poukázal na skutečnost, že již s přihlédnutím k věku žalobkyně a rodinným poměrům splňuje tato podmínky pro získání dlouhodobého pobytu dle § 42a odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců.

Žalovaný uvedl, že mu bylo známo, že žalobkyně přicestovala na území České republiky dne 23.7.2010 a dne 28.7.2010 podala žádost o povolení k trvalému pobytu. Lékařská potvrzení, kterými dokladovala svůj zdravotní stav, byla vyhotovena na území České republiky v období od 11.8.2010 do 16.9.2010. Dotazem u lékařů, kteří potvrzení vystavili, prvostupňový orgán zjišťoval, na základě jakých vyšetření či dokumentace lékaři svá potvrzení vystavili. Správní orgány nikterak nezpochybňovaly odbornost praktických lékařů, kteří potvrzení vystavili. Žalovaný rovněž uvedl, že potvrzení z nemocnice Hřečany na Ukrajině neobsahovalo žádné sdělení o závažnosti zdravotního stavu žalobkyně a nezbytnosti osobní péče druhé osoby. Žalovaný uvedl, že doplňujícím dotazem u lékařů, kteří vystavili potvrzení žalobkyni o jejím zdravotním stavu, zjistil, že uváděné diagnózy byly orientační a musely být ověřeny dalšími speciálními vyšetřeními. Předmětní lékaři rovněž neměli k dispozici komplexní zdravotní dokumentaci žalobkyně z Ukrajiny. Žalovaný rovněž uvedl, že ve věci stanovení stupně závislosti na péči druhé osoby je pak relevantní odborný posudek.

K námitce žalobkyně, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s otázkou možnosti získání povolení k trvalému pobytu dle § 87h odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že pokud žalobkyně neprokázala, že splňuje podmínku uvedenou v ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců, tedy hodnověrně nedoložila, že je pro účely tohoto zákona rodinným příslušníkem občana Evropské unie, bylo posuzování splnění podmínky dle § 87h odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců nadbytečné, neboť uvedené ustanovení se týká výlučně rodinných příslušníků občanů Evropské unie. Pokud žalobkyně pro účely zákona o pobytu cizinců rodinným příslušníkem občana Evropské unie není, nelze již jen z tohoto důvodu její žádosti dle § 87h odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyhovět.

Žalovaný uzavřel, že prokázání splnění podmínky stanovené v ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců je vždy na cizinci, který se vydání povolení k trvalému pobytu jakožto rodinný příslušník domáhá. Dle žalovaného písemnosti doložené žalobkyní v průběhu celého řízení však splnění podmínek dle ustanovení § 15a citovaného zákona neprokazují.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí

a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Primárně se soud zabýval žalobkyní vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Tuto námitku žalobkyně vznesla ve vztahu k posouzení otázky možnosti udělení trvalého pobytu žalobkyni z humanitárních důvodů dle § 87h odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V uvedeném ustanovení je uvedeno: „*Ministerstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu z humanitárních důvodů...*“. Základní otázkou, kterou se zabývalo celé správní řízení, byla právě otázka, zda žalobkyni lze považovat pro účely zákona o pobytu cizinců za rodinného příslušníka občana Evropské unie. Tuto otázku upravuje zákon o pobytu cizinců v ustanovení § 15a. V rámci předmětného správního řízení dospěly správní orgány k závěru, že žalobkyně nenaplnuje podmínky definice rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Dle soudu z ustanovení § 87h odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců jednoznačně vyplývá, že se vztahuje výlučně na rodinné příslušníky občanů Evropské unie. Bez ohledu na správnost závěrů správních orgánů ohledně postavení žalobkyně jako rodinného příslušníka občana Evropské unie, soud konstatuje, že s přihlédnutím k dikci § 87h odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců za situace, kdy dospěly správní orgány k závěru, že žalobkyni nelze ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie, zcela postačovalo uvedení této skutečnosti jako důvod, proč nelze na situaci žalobkyně aplikovat ustanovení § 87h odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V tomto směru tedy shledal soud odůvodnění obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí jako zcela dostačujícím a v tomto směru plně přezkoumatelným.

Tuto námitku tedy soud shledal jako nedůvodnou.

Následně se soud zabýval věcnými námitkami žalobkyně.

Vzhledem ke skutečnosti, že udělit trvalý pobyt z humanitárních důvodů dle § 87h odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jak již výše soud uvedl, je možné pouze rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, bylo v daném případě zásadní posouzení, zda žalobkyně naplňuje některé z kritérií obsažených v § 15a zákona o pobytu cizinců, ve kterém je definováno, které osoby se pro účely tohoto zákona považují za rodinného příslušníka občana Evropské unie. Mezi účastníky bylo nesporné, že dcera žalobkyně je občankou České republiky a syn žalobkyně má na území České republiky povolen trvalý pobyt.

V ustanovení § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho a) manžel, b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti, c) dítě mladší 21 let nebo takové dítě manžela občana Evropské unie a d) nezaopatřený přímý příbuzný ve vzestupné linii. Dle odstavce 2 písm. c) citovaného ustanovení je pak uvedeno, že za nezaopatřenou osobu se považuje občanem Evropské unie nebo jeho manželem vyživovaný cizinec, který z důvodu dlouhodobě nepříznivého

zdravotního stavu není schopen vykonávat soustavnou výdělečnou činnost. Žalobkyně při své výpovědi ze dne 8.8.2011 uvedla, že dne 10.2.2000 odešla do důchodu a pobírala na Ukrajině důchod ve výši 800 hřiven. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že žalobkyně nevykávala výdělečnou činnost nikoli z důvodu svého zdravotního stavu, ale z důvodu dosažení důchodového věku. Rovněž z jejího vyjádření vyplynulo, že byla zajištěna pravidelným příjmem v podobě starobního důchodu. S ohledem na výše uvedené skutečnosti lze konstatovat, že správní orgán správně dovodil, že žalobkyni nelze považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

V § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti. Ve vztahu k tomuto ustanovení je nutno podotknout, že žalobkyně má skutečný rodinný vztah ke své dceři a synovi, nemůže tedy naplnit podmínky uvedeného ustanovení, které jak správně poznamenal žalovaný, směřuje zejména na nesezdané partnery občanů Evropské unie.

V § 15a odst. 3 písm. a) bod 3. Zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že je příbuzným občana Evropské unie, pokud se o sebe z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nedokáže postarat bez osobní péče občana Evropské unie. Mezi účastníky je zcela nesporné, že žalobkyně je matkou občanky České republiky, tedy že je její příbuznou. Sporným zůstalo v dané věci pouze posouzení otázky, zda se žalobkyně o sebe z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nedokáže postarat bez osobní péče své dcery.

Z obsahu správního spisu vyplynulo následující. Žalobkyně v rámci správního řízení předložila lékařskou zprávu od MUDr. J. V. ze dne 11.8.2010, kde je uvedeno, že žalobkyně je polymorbidní a vyžaduje stálou péči druhé osoby s tím, že stav je stálý a je nutné na dobu neurčitou poskytovanou stálou péči udržovat. Následně k výzvě prvostupňového orgánu, že je nutno doložit lékařské zprávy prokazující stav žalobkyně, žalobkyně předložila lékařskou zprávu od MUDr. J. L. ze dne 27.8.2010, kde je uvedeno, že žalobkyně trpí potravinovou alergií a následujícími dlouhodobými nemocemi: I10 esenciální (primární) hypertenze II st., I25.9 chronická ischemická choroba srdeční NS, I67.2 mozková ateroskleróza hypertenzní encefalopatie, K21 gastroezofageální refluxní onemocnění, K22.9 chronická hyperplastická gastroduodenitida, K43 břišní kýla – hernia ventralis stav po operaci, M16 artróza kyčelního kloubu – koxartróza, M17.0 primární enartróza - stav po operaci levého kolene, E66 obezita – otylost. Dále je v této zprávě uvedeno, že lékařka potvrzuje, že žalobkyně je polymorbidní pacientka, jejíž zdravotní stav vyžaduje péči druhé osoby. Dále předložila žalobkyně další lékařskou zprávu od MUDr. J. V., kde je uvedeno, že je žalobkyně léčena pro diagnózy I10, I25.9, I67.2, K21, K22.9, K43, M16, M17.0 a E66 s tím, že je opět uvedeno, že je nutná péče druhou osobou celodenně. Dále předložila potvrzení MUDr. M. V. ze dne 16.9.2010, kde je uvedeno, že žalobkyně trpí art. hypertenzí, ICHS, povšechnou a mozkovou aterosklerózou, chron. dysp. sy. a GERD, polyartrózou nosných kloubů a těžkou obezitou s tím, že tento zdravotní stav vyžaduje pomoc druhé osoby (dcera). Žalobkyně dále předložila lékařskou zprávu od MUDr. S. O. ze dne 15.9.2010, kde je uvedeno, že žalobkyně je v léčení pro chronická onemocnění: přetlaková choroba, vleklá nedokrevnost srdeční, mozková ateroskleróza, chronické onemocnění GIT, polyartróza nosných kloubů, břišní kýla. Dále

MUDr. O. uvedla, že zdravotní stav žalobkyně je pro četnost chorob a chronicitu onemocnění nepříznivý a vyžaduje dozor a péči druhé osoby.

Lékařky MUDr. V., MUDr. L. a MUDr. O. byly osloveny prvostupňovým orgánem, aby sdělily, na základě jakých skutečností dospěly k závěrům obsaženým v jejich lékařských zprávách. MUDr. V. v odpovědi uvedla, že si přeložila ruský psaný lékařský nálezný, který měla žalobkyně v době vyšetření u sebe. Z doporučených odborných vyšetření zprávy již pacientka nedonesla. MUDr. L. uvedla, že žalobkyně nemá k dispozici kompletní lékařskou dokumentaci, a proto musela vycházet při svých závěrech z anamnestických údajů pacientky a rodiny a fyzikálního vyšetření. Konstatovala, že opakovaně naměřila žalobkyni vysoký krevní tlak i přes medikaci, proto se dle jejího názoru jedná nepochybně o art. hypertenzi. Poukázala na bolestivost při rotaci v kyčelních kloubech a drásoty v kolenech poukazující na polyartrózu nosných kloubů. Zmínila biochemické vyšetření, kdy byla naměřena glykemie 7,2 mmol/l s tím, že kontrolní glykemie byla již následně v normě. Lékařka tedy usuzuje na metabolický syndrom. Uvedla, že případná diagnóza cukrovky, PGT či IGF by musela být prokázána glukotolerančním testem, ev. opakovaně vyšší ranní glykemií, k čemuž doposud nedošlo. Z reakce na terapeutický test s Pantoprazolem lékařka usoudila na diagnózu GER ev. gastritis. Lékařka uvedla, že při určení diagnóz v původní lékařské zprávě vycházela z anamnestických údajů, vlastní osobní zkušenosti a fyzikálního vyšetření provedeného v ordinaci. Diagnózy jsou dle jejího názoru tudíž pouze orientační a potvrdit by se musely speciálními vyšetřeními. MUDr. L. přiložila výpis z lékařské dokumentace dokumentující návštěvy žalobkyně ve dnech 27.8.2010, 8.11.2010, 9.11.2010, 10.11.2010, 2.2.2011, 29.4.2011 a 4.5.2011. MUDr. O. uvedla, že žalobkyni sama vyšetřovala jak fyzikálně, laboratorně včetně EKG i tlakově. Žalobkyně byla v té době subkompenzována jak somaticky, neurologicky, tak i po psychické stránce. Diagnózy si lékařka ověřila i z ukrajinské zprávy z polikliniky ve Hřečanech na Ukrajině. Žalobkyně navštívila její ordinaci opakovaně a vždy v doprovodu dcery, kdy doprovod byl s ohledem na zdravotní stav nutný.

Dále k výzvě prvostupňového správního orgánu žalobkyně předložila ověřený překlad lékařské zprávy z nemocnice v Hřečanech na Ukrajině ze dne 15.3.2010, kde je uvedena následující diagnóza: hypertonická nemoc II. st. krizový průběh, hypertenzní srdce, hypertenzní encefalopatie II. stupně, riziko 3, chr. hyperplastická gastroduodenitida, duodenogastriční reflux.

Dále předložila žalobkyně lékařskou zprávu z kardiologické ordinace MUDr. I. P. ze dne 7.9.2011, ze které vyplývá, že odborná lékařka po provedeném echokardiografickém vyšetření dospěla k závěru, že žalobkyně trpí následujícími onemocněními: Arteriální hypertenze, zřejmě esenciální, špatná kompenzace, normální systol. fce. nedilatované LK, porucha diastol. fce. I. st., vertebrogení algický syndrom, metabolický syndrom, těžká obezita a artróza nosných kloubů.

V rámci odvolacího řízení pak žalobkyně předložila ještě další lékařskou zprávu z kardiologické ambulance od MUDr. I. P. ze dne 7.10.2011, kde je uveden následující závěr: arteriální hypertenze II, těžká, dekompenzovaná, NYHA III, maximálně tolerovaná zátěž nevede k myokardiální ischemii, hypertenzní reakce na zátěž, obezita III, metabolický syndrom, aortální stenóza, lehká, degenerativní, dobrá systolická funkce LK. Rovněž předložila výpis z lékařské dokumentace od MUDr. L., kde ze zápisu ze dne 14.11.2011 vyplývá, že dle výsledků glykemie byla potvrzena diagnóza diabetes mellitus – nejspíše II. typu. Dále byla potvrzena dle výsledků laboratoře diagnóza hyperlipoproteinemie. Tento výpis z lékařské dokumentace byl doložen rozbořem z laboratoře. Dále předložila lékařskou zprávu z RTG kyčlí od MUDr. K. ze dne 9.11.2011, kde je uvedeno: intervertebr. artróza L5/S1

bilat., zachycené Si štěrbiny – v typ. projekci bez přesv. strukturálních změn, lopatky kyčelní bez defektů.

Dále žalobkyně předložila v rámci odvolacího řízení zdravotní zprávy týkající se zdravotního stavu jejích sourozenců žijících na Ukrajině.

Na základě výše uvedených podkladů dospěl žalovaný k závěru, že z doložených lékařských zpráv vyplývá, že zdravotní stav žalobkyně není zcela uspokojivý, nicméně nebylo jimi hodnověrně doloženo, že její zdravotní stav je natolik nepříznivý, aby se sama o sebe nedokázala postarat bez osobní péče jiné osoby. Zdůraznil při tom, že obsah předložených písemností nemá relevanci odborného posudku stanovujícího do jaké míry a zdali vůbec jsou omezeny funkční schopnosti žalobkyně nutné pro zvládání základních životních potřeb. Rovněž poukázal na skutečnost, že lékaři ve vyjádřeních k žádosti prvostupňového orgánu uvedli, že diagnózy stanovené v původních zprávách vyžadují pro své potvrzení provedení dalších vyšetření.

Soud konstatuje, že z ustanovení § 15a odst. 3 písm. a) bod 3. zákona o pobytu cizinců jednoznačně vyplývá, že důkazní břemeno tíží žadatele o příslušný pobytový statut. V tomto směru dává zcela za pravdu správním orgánům. V daném případě však žalobkyně v rámci správního řízení předložila celou řadu lékařských zpráv o svém zdravotním stavu vyhotovených jak lékaři v České republice, tak i na Ukrajině. V některých lékařských zprávách bylo ze strany lékařů výslovně uvedeno, že žalobkyně z důvodu svého zdravotního stavu potřebuje péči třetí osoby. V tomto směru postupovala žalobkyně zcela v souladu s opakovanými výzvami prvostupňového správního orgánu, který ji výzvami ze dne 23.8.2010 a ze dne 21.6.2011, výslovně vyzýval k předložení lékařských zpráv a nálezů, a nikoli odborného posudku, přestože následně správní orgány obou stupňová rozhodnutí vystavěly na tom, že obsah lékařských zpráv a nálezů nemá relevanci odborného posudku.

Z výše uvedeného dle soudu tedy vyplývá, že žalobkyně v rámci svého důkazního břemene předložila správním orgánům relevantní důkazy. Bylo pak na správních orgánech, aby řádně vyhodnotily, zda předložené důkazy osvědčují, že se žalobkyně z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu o sebe nedokáže postarat sama bez osobní péče své dcery. Prvoinstanční správní orgán i žalovaný ovšem bez jakékoliv odborné způsobilosti v oblasti posudkového lékařství dospěli k závěru, že žalobkyně v rámci správního řízení neprokázala, že je osobou, která by se z důvodu dlouhodobého nepříznivého zdravotního stavu o sebe nedokázala sama postarat, neboť neprokázala, že jsou rozhodným způsobem omezeny její funkční schopnosti nutné pro zvládání základních životních potřeb. Tento závěr však dle soudu nemá žádnou oporu v obsahu správního spisu. Pokud správní orgány měly pochybnosti o správnosti tvrzení lékařů, že žalobkyně s ohledem na svůj zdravotní stav není schopna se o sebe postarat bez péče třetí osoby, měly si za účelem ověření tohoto podezření obstarat odborné zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně. Za daného stavu, kdy jsou ze strany správních orgánů relativizovány závěry z lékařských zpráv a nálezů, tak pouze odborník v oboru posudkového lékařství by byl schopný posoudit, zda osoba trpící chorobami uvedenými v lékařských zprávách je schopna se o sebe postarat a v jaké míře jsou omezeny její funkční schopnosti nutné pro zvládání základních životních potřeb ve smyslu zákona o sociálních službách. Rovněž pouze odborník by mohl posoudit, zda diagnózy uvedené v lékařských zprávách jsou dostatečně spolehlivě určeny na základě podkladů, které měli předmětní lékaři k dispozici.

Prvostupňový orgán ani žalovaný si však odborné posouzení skutečností vyplývajících z předložených dokladů nevyžádali a ani žalobkyni nevyzvali, aby takové odborné posouzení správním orgánům předložila (ve svých výzvách se omezili pouze na požadavek lékařských zpráv) a namísto toho samy bez dalšího pouze relativizovaly obsah lékařských zpráv a nálezů. Závěr, že žalobkyní předložené doklady neprokazují, že se žalobkyně z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu o sebe nedokáže postarat sama bez osobní péče své dcery, tedy dle soudu nemá dostatečnou oporu v obsahu správního spisu. V této skutečnosti spatřuje soud vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. a dle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku a bude tedy na straně správních orgánů, aby, pokud budou nadále relativizovat lékařské zprávy a nálezy předložené žalobkyní, přikročily k pořízení posudku na její zdravotní stav vyhotoveného lékařem z oboru posudkového lékařství. Vzhledem ke skutečnosti, že předmětná vada řízení zatěžovala již rozhodnutí prvostupňového orgánu, zrušil soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 3 s.ř.s. i toto prvostupňové rozhodnutí.

Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, přestože žalobkyně trvala na jeho nařízení, v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 s.ř.s., kde je uvedeno, že soud zruší napadené rozhodnutí bez jednání v případech, kdy shledá vady řízení uvedené pod písm. a) až c) citovaného ustanovení.

Jelikož žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 8 808,-Kč, která se skládá z částky 3 000,- Kč za soudní poplatek za podání žaloby, z částky 4 200,-Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 2 100,-Kč podle ust. § 7, ust. § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění do 31.12.2012 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)]; z částky 600,-Kč za dva s tím související režijní paušály po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. a z částky 1 008,- Kč odpovídající 21% DPH z výše uvedených částek kromě soudního poplatku.

Náhrada za soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku nebyla žalobkyni přiznána, neboť návrh na přiznání odkladného účinku žalobě byl usnesením ze dne 25.4.2012, č.j. 15 A 33/2012-29, pravomocně zamítnut.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 21. května 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová